

A row of seven white, stylized lion figurines, likely representing the 'Lions of the Temple' (Lionim HaMikdash). They are arranged in a line on a light-colored tiled floor. The background is a soft, warm orange glow.

הופעתם של האריות יצוקות האבן
ויציקות אחרות

במוזיאון | בתחנת הכוח | בגלריה בכנסייה | בסטודיו

רלי דה פריס

2024

פרטי חוץ מאבן יצוקים, העתקים, פרט
אדריכלי "מגשר", מסמנים הכוונה, היסט,
הגבלה, קישוט, שעשוע.

אלה הם פסי ייצור מקומיים, שעיתויים
ומיקומם במרחב משמשים עבורי כלי הבחנה
ועבודה.

האריה – עד אילם במרחב. יש לו חזית ויש
לו גב.

אלמנטים אדריכליים נוספים מייצרים קודים
במרחב. עיצוב הצורות מעוגן בהיסטוריה
מקומיות וגלובליות. העיצוב מגדיר ומכוון
את המרחב בין הפרטי לציבורי, ובהתאם גם
ההתייחסות אליהן. כמו כדי הפינג'אן
שמסמנים הכנסת אורחים. או כיפת המחסום
המגבילה תנועה. ה'רדי מייד' היצוק משמש
אותי כנקודת מוצא לעיסוקי במערך הכוחות
במרחב ושפת הייצוג שלהם. אלו הם ייצוגים
של 'ישויות' ש'נאלצות' למלא תפקיד.
תבניות.

הן לכודות כמאובנים [יש להם היסטוריה],
ומוצבים בזמן אחר ובסביבה דינאמית. הם
תמיד מעט נוסטלגיים. בפעולה שלי אני
'מפעילה' אותם, מחלצת אותם מהאילוץ,
שנכפה עליהם, ועובדת איתם. מחלצת
ומנשימה מן המאובן הכפוי, את היכולת לשקף
זרימה, תנועה, מרידה והתנגדות. אני פועלת
דרכם ובונה איתם מצבים חדשים. מתערבת
בהם, מחלקת, ומפרקת ומחברת מחדש, יוצקת,
חורטת, ממקמת מחדש. במיקום המחודש
מתרחשת הזרה ולכן אפשרות להתבוננות מחדש
על המוכר הסתמי והמובן מאליו.

לעיתים יציקות אלו שבין הפרטי והציבורי,
נזנחות, נותרות במרחב כשארית, ומפסיקות
לשמש תפקיד ונותרות כאבן שאין לה הופכין.
גם אותם אני רואה.

מוזיאון

ינקו דאדא | עין הוד

נ.צ. 1485.2342 עין הוד

אזור זה היה בעברו הגאולוגי מוצף מים. בתהליך שמתרחש כ-30 מליון שנה נסוג הים ובמליון השנים האחרונות נתגלה הר הכרמל. אנו נמצאים בגובה 125 מטר מעל פני הים. 4 ק"מ מהחוף. עד לשנת 1948 שכן באזור כפר ערבי בשם עין חוד' (עין שוקת). כיום תושבי הכפר מוגדרים ע"י מדינת ישראל "נוכחים-נפקדים". הם חיים בהרים מרחק כשעה הליכה מכאן במקום אשר שימש בעבר את הרועים ואת המרעה. בשנת 1953 לאחר שמרסל ינקו, אמן שפעל בתנועת הדאדא הפסיק את הרס הבתים (במסגרת אמוני צה"ל), הוקם כפר האמנים עין הוד ומרסל ינקו היה בין מיסדיו. מוזיאון ינקו-דאדא נבנה בשנת 1986 על צלע אחת הגבעות המשקיפות לים. צמחיה: זית, חרוב אלון. בעלי חיים: חזירי בר, תנים.

העד - האריה החבול שב למוזיאון

רקונסטרוקציה בשלושה חלקים 1994
מוזיאון ינקו דאדא, אוצר סורין הלר
מוזיאון אלטרנטיבי בתוך המוזיאון הקיים.
הפרויקט מתייחס לגירוש התושבים המקוריים
והמניעה מהם לשוב לביתם.
ההצבה בתערוכה "רקונסטרוקציה בשלושה
חלקים" מציעה קריאה של השתלשלות
האירועים שהתרחשו במרחב שבו ממוקם
המוזיאון, שהנוכחים הנפקדים בו חיים בקרבת
הישוב בעוד בתיהם ואדמותיהם מאוכלסים
באומנים יוצרים. הכניסה - גרם המדרגות
שנותרו בו שאריות של התפרצות של אסון,
תחנת המחקר וארכיון אלטרנטיבי ומרפסת
הפונה אל הנוף.
האסון מתורגם לאירוע אקולוגי, אירוע של
פתע שהותיר סימנים של מנוסה. זהו אתר
התרחשה בו הפרה ובו בזמן מחקר, מעבדה
ופיענוח של התופעה.
ובדומה לזירת התרחשות, העדויות והמצאים
נותרים ומסומנים לצורך הפיענוח.

תחנת המחקר

מחוץ למוזיאון

בתוך המוזיאון

نقدية الشارقة
عبد الموعز

كان قد انقلبت في ذلك اليوم على ارجلكم
منذ ان انقلبت في ذلك اليوم على ارجلكم
منذ ان انقلبت في ذلك اليوم على ارجلكم

منذ ان انقلبت في ذلك اليوم على ارجلكم
منذ ان انقلبت في ذلك اليوم على ارجلكم
منذ ان انقلبت في ذلك اليوم على ارجلكم

في 10 ديسمبر 1948، تم إرسال هذا التماس من قبل
مجلس بلدية الشارقة، الذي كان قد تم تشكيله في 20
أكتوبر 1948، في ضوء المرسوم رقم 1000 الصادر في
10 أكتوبر 1948، الذي منح المجلس سلطة إدارة
الخدمات البلدية في الشارقة. تم إرسال هذا التماس
إلى وزارة الداخلية في القاهرة، مصر، في 10 ديسمبر
1948، في إطار الجهود المبذولة للحصول على
اعتراف حكومي من مصر بولاية الشارقة كجزء
من إقليمها.

14852542 عین הוד

אזור זה היה בעבר הגאולוגי הנוף חים. בתוליד שטחיהם כ-60 מילין
שנה נטוה הים ונחלין השנים האחרונות חוזלו הר הכנרת. אם נמשאים
בנובה 250 מטר מעל פני הים. 4 ק"מ מהחוף. עד לשנת 1948 טון באור
כפר ערבי בשם עין חודי (עין טוקה). כיום חוטבי הכפר הנודים עיי
מדינת ישראל יונכחים ופקדים. גם חיים בהיום מרחק כשעה הליכה
הכאן במקום אשר שימש בעבר את הרושים ואת המרעה. בשנת 1950
לאחר שמרסל ינקו, אמן טפסל בהנעת הדאדא הפטיק את הרש בבתיים
(במסגרת אמון צה"ל). הוקם כפר באמנים עין חוד ומרסל ינקו היה
בין מייסדיו. מוזיאון ינקו דאדא נבנה בשנת 1966 על צלע אחת הנבצות
המטורקיות לים. צמחיהו זית, תרוב אלק. בעלי חיים חמירי צב, חנים

מראה הצבה בגלריה הלובי תל אביב

כדי הפינג'אן הגדולים. וניצבים לרוב בפתח של בתים ושל מסעדות פלסטיניות, מסמנים הכנסת אורחים. כיפת המחסום האריה וכד הפינג'אן בפתח בית ביפו.

בסרט המוקרן בהצבה נעים ברוח צמחי קני הסוף שמאפיינים גדרות בין מגרשי הבתים ביפו.

האריה צופה שותף מכוון מסמן את הכד במסך ובקדמת החלל מוצבת כיפת המחסום המוכרות מפוזרות במרחב ומכוננות משטר להגבלת תנועה.

בתוך החלל בשינויי קנה המידה נדמת ככיפה אדריכלית.

תחנת הכח רידינג

העבודה מבוכת הצמחים 2006, מתוך "גנים חשופים" הצבה בתערוכה "תוצרת הארץ 5"
האוצרת נעמה מישר

מבוכת הצמחים

הצמחים והאריות, ישויות אוטונומיות, נעות כבתנועת מחאה ספונטנית, בקבוצות לא הומוגניות, לתוך הבניין, בעודן הולכות ומתנתקות מהקרקע ומכוח הכבידה. הן 'גוברות' על עליונות המרחב הפנימי, על מרכז כוח. האריות שומרי הסף והברושים מנוטרלים מתפקידם כסלקטורים, ומרוקנים מהמשמעויות של סיפורי הגבורה שהולבשו עליהם.

הברוש הבודד, סמל הישראליות הוותיקה, סמן של תרבות הזיכרון ומסמן גבולות, עומד בבדידותו כשומר סף, מנותק מהקרקע, וסובב סביב עצמו על במה ייצוגית, סתמית ומסתובבת, ללא יכולת להתקבע בתפקידיו הסמליים כעמוד אנכי, מושרש ויציב.

האריות היצוקים הדוממים חוברים ומצטרפים למהלך. הם מוכרים בתרבויות שונות כמי שמתפקדים בגנים, סמל לכוח ולעמידה על המשמר, תוך שהם מביטים מן הבית החוצה, אל הטריטוריה, כאן, הם פולשים פנימה אל מרכז הכוח, ומערערים גם את המבנה האדריכלי, הסימטרי והמרווח של המבואה, של תחנת הכוח רידינג.

בסטודיו

אריה בהכנה לכנסיית הדורמיציון

כנסיית הדורמיציון

סיפור אמיתי – שתי כנסיות ואריה יצוק אבן

לפני הרבה שנים בביקור בכנסיה הסקוטית בירושלים על הגג מצאתי אריה שבור. את הכנסייה הסקוטית ניהלה בזמנו אישה סקוטית שוחחתי איתה על האריה. היא הסבירה לי שזהו האריה של שבט יהודה. היא טענה שכל האריות היצוקים ברחבי העולם בתרבויות כסמני כוח, בעלי פנים רעות וזועפות ורק האריה הזה שלא ברור לי עדיין מה מקור הדגם יש פנים. טובות, סולחות. מקבלות. אבל גם מודאגות. זה היה נכון.

הצעתי לה שאקח את האריה לתל אביב אתקן אותו אקח ממנו בהזדמנות זאת תבנית שאוכל לצקת ממנו אריות חדשים ואחזיר לה אריה מתוקן ומחודש.

וכך היה. אלא שכשהחזרתי לכנסיה את האריה מתוקן אחרי שעלה וירד ירושלים – תל אביב כשהוא ישוב לידי חגור במכונית האישה כבר עזבה. השארתי אותו בקבלה. חזרתי מאז כמה פעמים והאריה נעלם. האריה יצוק העכשווי מוצב כחלק מהצבה חדשה בכנסיית הדורמיציון כשהוא מבוטר, כבול, אך מציע אפשרות של שחרור. הנזירים בדורמיציון סיפרו לי שבמלחמת 1948 חיילים התבצרו בכנסיה ושברו כמה פסלים. ביניהם הורידו לפסל של מרי את האף. בכנסייה האריה פונה אל פניה של מרי.

הדורמיציון שם הוצג האריה מגג הכניסה הסקוטית

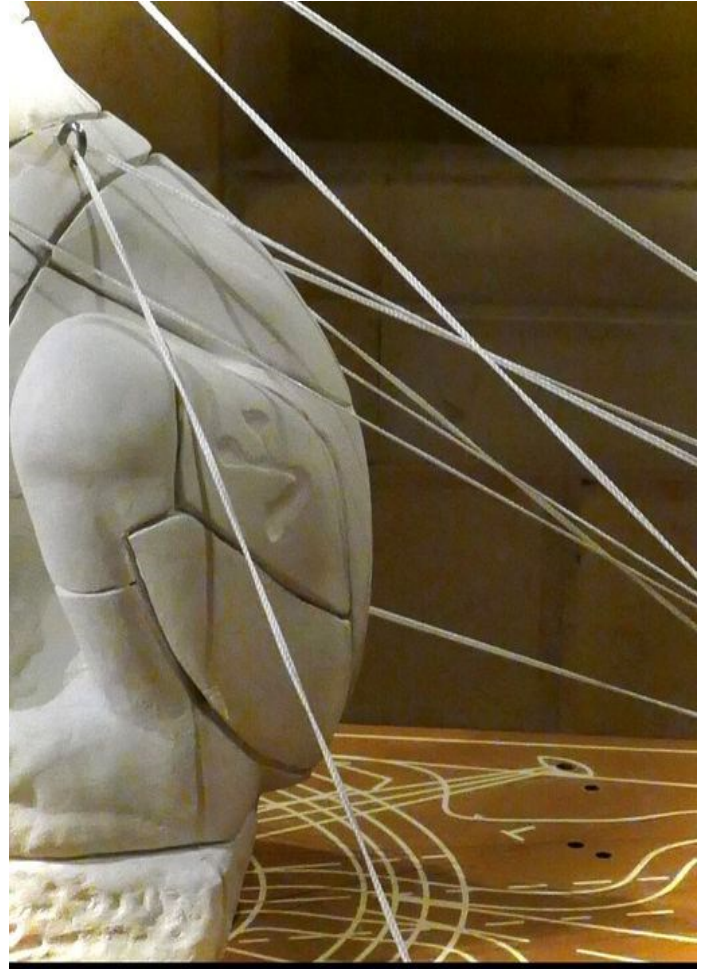
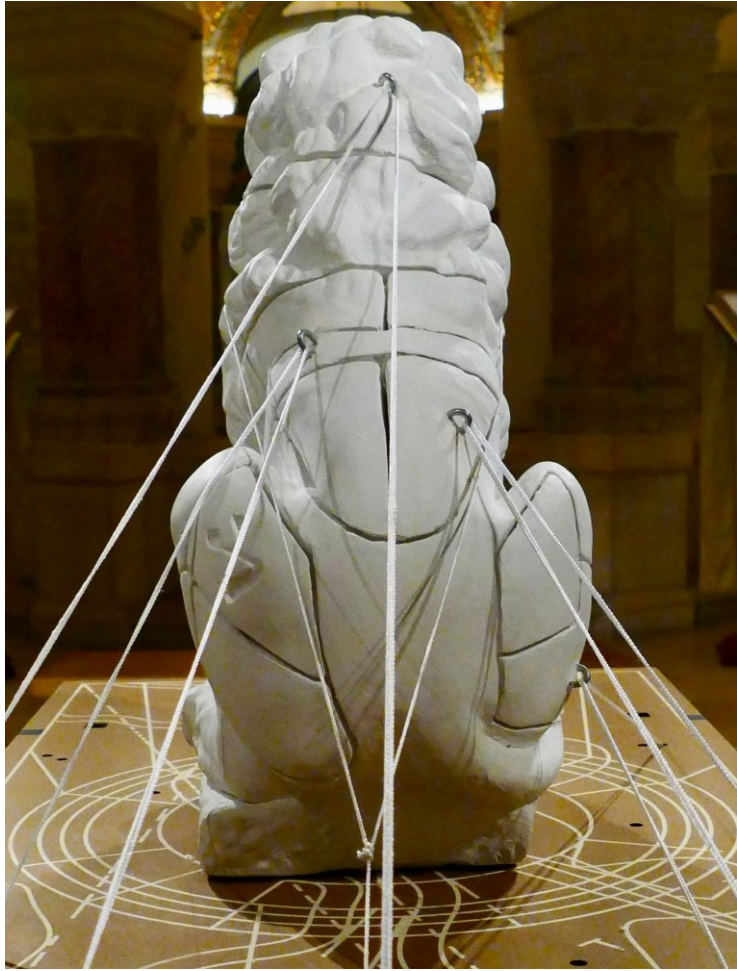

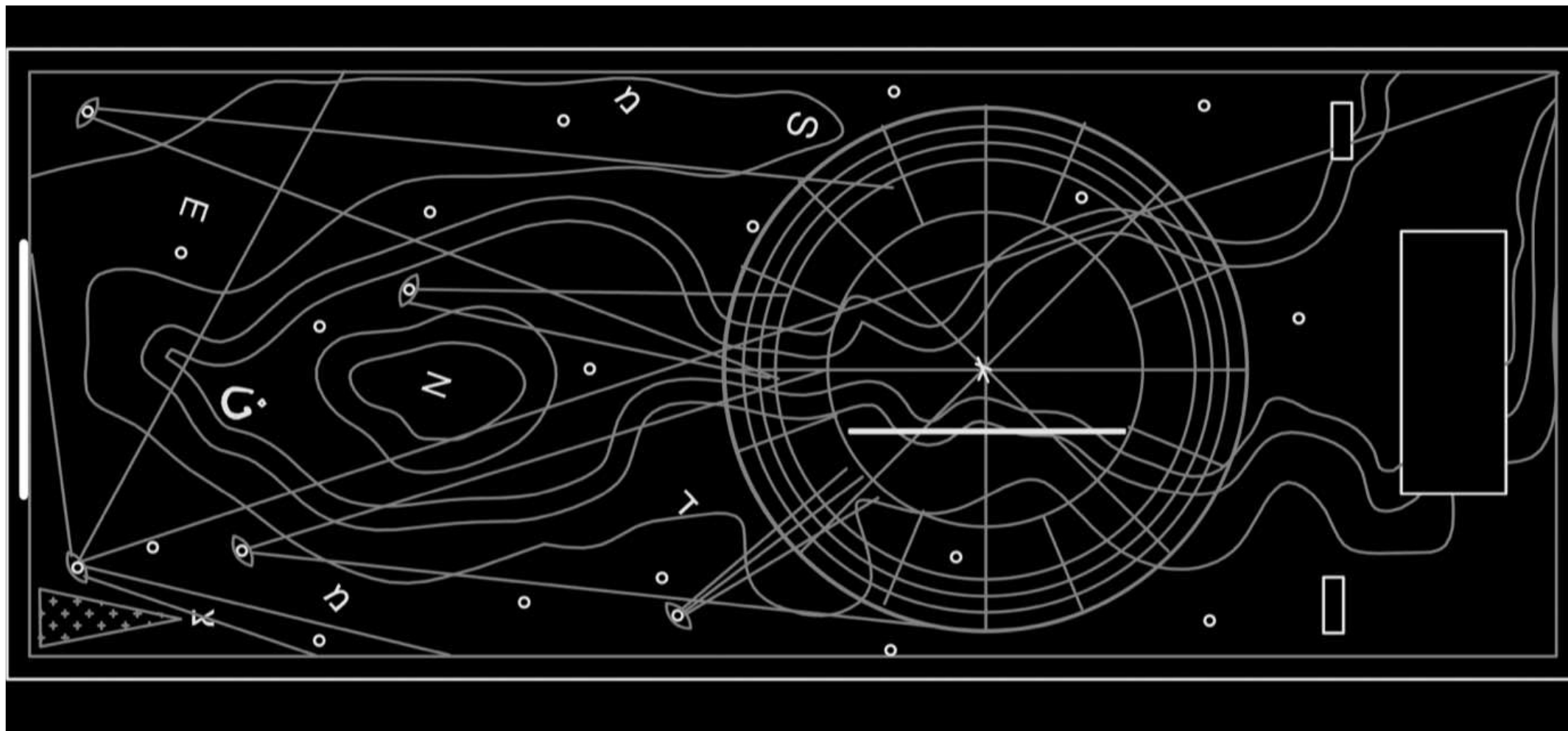

סיפור אמיתי, המשך.

אחד הנזירים בדורמיציון כתב לי מיד לאחר פתיחת התערוכה שהעבודה שלי מאד השפיעה עליו.

הוא שלח אלי סקיצות של מחשבות שלו שעוסקות בכיוונים גאוגרפים ואותיות ומחשבות מרתקות על הקשרים מתוך העבודה. כמובן, מתוך תפיסת עולמו הדתית. כמו כן צילם הנזיר את העבודה מכיוונים מפתיעים ואני מצרפת כאן חלק מהם.

טופוגרפיה של הר ציון - הכנה למשטח עליה הוצב האריה בכנסייה